

Antidogma - Európába visszatérhet a vallásháborúk kora

2016 április 18. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Egyesek ízléséhez képest Európa túlságosan egyszín?, túlságosan fehér, etnokulturálisan túlságosan monolit.

Éppen ezért a transznacionális fináncoligarchia, a keresztényszociáldemokrata sziámi ikerpártok, a görögdinnye (kívül zöld, belül vörös) környezetvédők, az emberjogista bulvárértelmiség, a fősodratú média és persze a kollaboráns klérus alkotta bevándorlás párti lobbis már több mint egy emberöltő óta szakadatlanul azon ügyködik, hogy mindenáron lenyomja az európaiak torkán a multirassziális-multikulturális társadalmi modell Amerikából importált utópiáját, amely pedig a gyakorlatban már ott is disztópiának bizonyult. Az USA ugyanis nem más, mint szigorúan szegregált etnikai gettók konglomerátuma, ahol a fekete-fehér kapcsolatokról a hollywoodi giccsparádékban propagált idillikus kép (miszerint a mindig okos, intelligens, bátor és hősies néger szupermenek testvéri egyetértésben mentik meg a világot a többnyire ostoba, nehézfejű, gyáva és tutyi-mutyi jenki társaikkal) és a népszórakoztatás (sport, zene, film, politika) terén elért egyéni – de sokkal inkább egyedi, mintsem általános – sikereik megtévesztő látszata ellenére a feketék integrációja a fehérek társadalmába csaknem teljes kudarcot vallott a több évszázados együttélés, a több mint hatvan éve intézményesített négeremancipáció és a feketék felzárkóztatására hivatott úgynevezett pozitív diszkrimináció (affirmative action) több mint három évtizede tartó meddő kísérletezgetése után. Amerika az élő példa rá, hogy az általános fajkeveredés, a tejeskávé színű emberiség, a „szivárványnemzet” rögeszméje menthetetlenül léket kap az antropogenetika zátonyán.

Az Egyesült Államokban az összlakosságon belüli etnikai arányok változásával nyilván egyre markánsabbá váló fekete-fehér-hispanó fajietnikai törésvonal – dacára a viszonylagos vallási egységnek – önmagában is elegendő lesz a társadalmi kohézió fokozatos felbomlásához, hosszú távon pedig elkerülhetetlenül az etnonacionalizmusok feléledését, a szeparatista törekvések felerősödését, végeredményben pedig az ország szétesését fogja

eredményezni. Most még lehetetlen megjósolni, hogy a folyamat békésen vagy erőszakosan fog-e lezajlani (az angol-amerikai pitbull-imperializmussal kapcsolatos történelmi tapasztalatok fényében én inkább az utóbbi opcióra fogadnék), a mostani demográfiai és geopolitikai tendenciák azonban azt valószínűsítik, hogy legkésőbb a következő évszázadban az Amerikai Egyesült Államok megszűnik létezni a jelenlegi formájában.

Európa jövőbeli kilátásai, ha lehet, még ennél is sötétebbek. Az immár évtizedek óta zajló lakosságcsere és gyarmatosítás során ugyanis, amely etnikai és kulturális arculatának végleges és végletes megváltoztatását célozza, újból kénytelen lesz szembesülni a vallással, mint végzetes konfliktusgerjesztő tényezővel is, hiszen a földrészünket előzőlő új honfoglalók nemcsak faji-etnikai, hanem ráadásul vallási szempontból is különböznek az őshonos európaiaktól. Sajnálatos módon Európának bőven kijutott a vallási természetű vérontásokból, olyannyira, hogy csaknem az egész középkori és részben az újkori történelme is lényegében vallásháborúk szakadatlan sorozataként értelmezhető. Korántsem a teljesség igénye nélkül elég csak Nagy Károlynak a pogány szászok és szlávok elleni térítési háborúira, az Ibériai-félszigeten nyolcszáz évig tartó vizigót (spanyol)-mór (arab) háborúskodásra, Bizánc arabok, majd törökök elleni ezeréves élet-halál harcára, a Német Lovagrendnek a baltikumi pogány porosz, szláv és litván törzsek elleni büntetőexpedícióira, a katar-patarénus-bogumil „eretnekségek” felszámolására indított dél-franciaországi, itáliai, balkáni kereszties hadjáratokra, a német parasztháborúra (1524–1525), a francia vallásháborúkra (1562–1598), a harmincéves nagy vallásháborúra (1618–1648), az angliai, skóciai és írországi reformációs és polgárháborúkra (1639–1651), a kilencéves háborúra (1688–1697) vagy az Oszmán Birodalom balkáni és magyarországi hódításaira utalni.

Mára a vallásháborúk korszaka állítólag egyszer s mindenkorra véget ért. Európában azonban legutóbb a 300 ezer halálos áldozatot követelő délszláv háború (1991–1995) cáfolt rá erre a politikailag korrekt illúzióra.

Ortodox szerb, katolikus horvát és mohamedán bosnyák vérrokonok öldökölték egymást a saját, exkluzív „egyistenük” nevében és a papságaik áldásával, holott valójában minden összekötné őket: az etnikumuk, az anyanyelvük, az őstörténetük. A vallás azonban éket vert köztük. Úgy történt, végérvényesen.

A bosnyákok egyébként a bogumil „eretnekek” utódai, akik az oszmán hódoltság alatt felvették az iszlám hitet. Érdekes valláspszichológiai paradoxon, hogy Krisztusért nem voltak hajlandók feladni vallási különállásukat, Mohamedért viszont igen, és miközben a kereszténység mainstream ágaiba (katolicizmus, protestantizmus, ortodoxia) erőszakkal sem lehetett őket behajtani, az ummába önként és dalolva betértek. Akárcsak bulgáriai hittestvéreik, akiket ma pomák (pomáz) néven ismerünk, és akik szintén az oszmán időkben cserélték le bogumil hitüket az iszlámra. Ez a ma mintegy kétszáz ezres lélekszámú, eredetileg délszláv (bolgár) etnikumú kisebbség a vallásváltás következtében identitásváltáson is átesett, és többé már nem bolgárként, hanem muzulmánként azonosítja önmagát, amit az is bizonyít, hogy a választásokon következetesen a helyi török és cigány muszlimok érdekeit képviseli. Mozgalom a Jogokért és Szabadságokért jelöltjeire voksol, ezzel is demonstrálva kulturális és érzelmi hovatartozását, egyúttal pedig az egykori népcsaládjából való végleges kiszakadását.

A balkáni történelmi tapasztalatok fényében magától adódik a költői kérdés, hogy vajon a most földrészünkre özönlő allogén muszlimok milliói be tudnak-e és egyáltalán be akarnak-e illeszkedni a szekuláris európai társadalmakba, vagy a már korábban érkezett és „shonos” hittestvéreikkel a kereszténységtől és az európai gyarmatosító hatalmaktól a múltban, az amerikai–izraeli–NATO-szövetségesektől pedig a jelenben elszenvedett sérelmeik revánsaként az Európa meghódítására (is) törekvő vahabita-szalafita dzsiháddal ötödik hadoszlopát fogják erősíteni? A prózai választ a jövő fogja megadni. Valószínűleg a tragédia mofájában.

Gazdag István - www.demokrata.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen:

<https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló
